

Fohász Szűz Máriához

Ó Mária, mit adtál népünknek mindig is,
bátorságban, erőben, lélekben, s nemes törekvésben is,
ami a népünk legjobbjában ragyogott,
ami az ifjú hősökben parázslón szikrázott,
ami mindannyiunkban szent lángokban lobogott,
azt hatalmas izzásban, fogd össze most!
S hagyd ebben az izzásban, mint pelyvát elhamvadni,
mi el akarta magyar hontól a magyarokat választani.
Hagyj egy nagy szándékkal áthatva minket,
—áldozatul felajánlani az egész létünket —
és ha ez lenne az utolsó szikránk, mi maradhatna—
megmenteni a magyar népet, a hűségest, arra volna.
S ha sötét mélyeken keresztül akarsz vezérelni,
legyen! Csak hagyd e könyörgést szívedhez érni:
gyalázatos tétovaságtól óvj most minket!
Kimerülni ne hagyd a bátor hősi szellemiséget,
hogy a végsőig ebben a vad forgatagban,
holtjainkhoz méltók maradjunk valóban!
És add a lelkeknek, kik oly könnyen eltikkadnak,
az erős hitet, ami volt egykoron atyáinknak,
a nagy bizalmat, s a biztos győzelem tudatot,
melyek bátran törnek át mindent mi akadályozott,
melyek merik megfogni kezéd a felhőkön tova,
szilárd hittel, hogy minket el nem hagysz soha!